HOOFDSTUK 1

Ze ziet hem staan aan de overkant van de weg. Weggedoken in een hoodie. Leunend tegen een boom. Zijn sigaret geeft een rode gloed af. De rook verdwijnt in de vochtige najaarslucht. Heel even heft hij zijn hoofd en hij kijkt in haar richting.

Aan zijn lichaamsbouw te zien, schat ze hem hooguit vijftien, zestien jaar. Iets ouder dan zijzelf. Wat hij daar doet, is niet duidelijk. Lea kijkt om zich heen. Er is hier verder niemand. Kijkt hij nou naar haar?

Ze kijkt om zich heen in de stille straat. Aan haar kant van de straat staan een paar huizen die uitkijken op het stadspark dat achter de jongen ligt. Staat hij op iemand te wachten? Best wel een vreemde plek om af te spreken.

Lea besluit door te lopen en pas verderop over te steken. Misschien gek dat ze er meteen van uitgaat dat deze jongen kwaad in de zin heeft. Maar ze wil het risico niet lopen. Alle vlaggen staan op rood. Het is negen uur in de avond. Donker. En vooral koud. In dit deel van de straat zijn er weinig lantaarnpalen, waardoor ze sowieso al wat sneller loopt. Er staat een stevige bries. Haar halflange blonde haren waaien alle kanten op.

De herfst is vroeg begonnen dit jaar. Hier en daar liggen al bladeren op de grond. En dan begint het ook nog te spetteren. Lea huivert. Ze trekt haar capuchon over haar hoofd. Bij de eerstvolgende kruising steekt ze over. Een flat scheidt het park van de wijk waar ze woont. Nog even en dan is ze thuis. Ze loopt zo dicht mogelijk langs het flatgebouw om de ergste regendruppels te ontwijken.

Achter zich hoort ze voetstappen. Ze durft niet om te kijken en versnelt haar pas. Ze slaat rechtsaf, de hoek van de flat om. De voetstappen volgen. Toeval? Ze schuift het hengsel van haar tas hoger op haar schouder. Haar vingers krommen zich om het leren handvat. Ze denkt aan haar telefoon in haar tas. Ze durft die nu niet te pakken. Doorlopen!

Ze steekt de smalle straat over. Weer die voetstappen. Ze weet het nu zeker. Iemand achtervolgt haar. Is het die jongen van daarnet? Waarom is ze ook zo lang bij Sarah blijven hangen? Toch gaan haar mondhoeken omhoog. Het is het wel waard geweest.

Ze kan het eigenlijk nog steeds niet geloven. Gisteren was het leven nog supersaai. Nu voelt ze aan alles dat er spannende dingen staan te gebeuren. Dankzij Sarah. Vanochtend heeft ze haar beste vriendin verteld dat ze al weken verliefd is op Kevin uit de vijfde. Het was eruit voordat ze er erg in had. Sarah was niet eens verbaasd geweest. Als een echte Cupido was ze in de actiestand geschoten. Doortastend als altijd ontdekte ze dat Kevin bijna elke middag in de centrale bibliotheek te vinden is. 'Dit is je kans, Leetje,' had ze gezegd. 'Ik ga met je mee.'

Lea kwam er niet onderuit. Ze vond het doodeng, maar Sarah had gelijk. Als ze iets met haar gevoelens wilde doen, moest ze zijn aandacht trekken. Ze had haar moeder geappt dat ze bij Sarah bleef eten en ze was na schooltijd met haar vriendin naar de bieb gegaan. Zelfs als Kevin er niet was, konden ze huiswerk maken. Het zou dus sowieso geen verloren middag zijn.

Maar Sarah had gelijk. Kevin was er. 'En hij is beschik-

baar,' had Sarah haar toegefluisterd. Lea vroeg zich af hoe Sarah dat allemaal wist, maar ze vroeg niet door.

Ze gingen aan een tafel zitten, vlak bij de tafel waar Kevin zat. Het eerste halfuur kon ze alleen maar naar hem kijken. Hij zat voorovergebogen te lezen in een boek. Zijn donkere krullen bewogen als hij een bladzijde omsloeg. De leren jas die over zijn stoel hing kwam tot op de grond. Hij was lang, dat wist ze. Langer dan Sarahs broer die ruim 1.90 meter was. Kevin had de mouwen van zijn shirt opgestroopt. De kralen armbanden om zijn pols waren duidelijk zichtbaar. Had hij die zelf gekocht? Of van iemand gekregen? Een meisje?

Op aandringen van Sarah had ze uiteindelijk al haar moed verzameld en was naar hem toegelopen. Of hij iets wilde drinken, vroeg ze. Ze liep toch naar de automaat. Een stommere openingszin was er niet, vond ze. Maar het werkte wel. 'Ja. Thee graag,' zei hij en hij schoof een stoel bij. 'Drinken we die dan samen op?'

Yes! Ze kon een glimlach niet onderdrukken. Dat ging beter dan ze had durven dromen.

Na een bemoedigend knikje van Sarah was ze bij hem gaan zitten. En voor ze het wist, zat ze met Kevin te kletsen. De tijd was omgevlogen. Pas toen hij zei dat hij naar huis moest, had Lea door hoe laat het al was. De grijns op Sarahs gezicht, die al die tijd had gewacht, was onvergetelijk. Er was niet echt iets gebeurd. En toch was alles anders.

Achter haar klinkt een kuch. Een mannenkuch.

Lea schrikt op uit haar gedachten. Ze merkt dat haar ademhaling versnelt. Het bonken van haar hart dreunt

door in haar hele lijf. Wat moet ze doen? Stilstaan? Rennen? Gillen? Ze weet het niet. Terwijl ze probeert na te denken, hoort ze weer die kuch.

Lea haalt diep adem. *Denk na.*

Voor haar ligt het fietspad dat langs de rand van het park loopt. Normaal gesproken is dat de snelste weg naar huis. Het is hooguit tweehonderd meter. Ze kan het op een lopen zetten? Het is niet ver. Rennen is haar specialiteit. Niemand uit de klas is zo snel als zij. Als ze meteen de sprint inzet, haalt hij haar nooit op tijd in.

Ze twijfelt. De tas zal haar belemmeren. En wat als ze struikelt? Het fietspad is onverlicht. Misschien kan ze omlopen door de winkelstraat die beter verlicht is. Ook al zijn de winkels gesloten, de snackbar is nog de hele avond open. Daar kan ze even naar binnen gaan. Kijken wie haar volgt. Of niet. Want misschien verbeeldt ze het zich maar.

'Hé!'

De lage bromstem vlak achter haar doet haar verstijven. Heeft hij het tegen haar? Haar ogen schieten heen en weer. Er is niemand in de buurt. Ze blijft stug doorlopen. Als het moet, kan ze met haar tas naar hem uithalen. De boeken in haar tas zijn hard genoeg om hem goed te raken. Ze beseft dat het haar enige wapen is. Ze laat haar schouder iets zakken. De tas glijdt langs haar bovenarm naar beneden. Ze pakt het hengsel vast. De tas schommelt nu langs haar dijbeen. Ze is er klaar voor.

'Wacht nou even.' De hand op haar schouder komt toch nog onverwacht.

Ze draait zich om en kijkt recht in het gezicht van de jongen met de hoodie. 'Laat me los, *creep*!' Ze maait met

haar tas en springt opzij. Ze moet zo snel mogelijk naar die snackbar. Daar zijn mensen. Haar voet glijdt van de stoep. Ze verliest haar evenwicht. Een verblindend licht komt op haar af.

'Kijk uit!'

Een auto toetert. Het geluid van piepende remmen. Banden die over het wegdek slippen. Achter haar schreeuwt de jongen iets onverstaanbaars. Ze voelt dat hij haar arm vastpakt en haar met een ruk de stoep op trekt. Tegenstribbelen heeft geen zin. Net op tijd. De auto raast voorbij. Water spat op tegen haar broek. Ze ziet nog net dat de bestuurder zijn middelvinger opsteekt.

Lea hijgt. Ze buigt voorover en probeert haar ademhaling onder controle te krijgen. Met de handen op haar knieën staart ze naar het natte asfalt. Ze had wel dood kunnen zijn. Dan dringt het tot haar door dat ze nog steeds wordt vastgehouden. Ze komt omhoog en doet een stap opzij.

Hij laat haar los. 'Gaat het?' Zijn stem klinkt oprecht bezorgd.

'Eh, ja,' stamelt Lea. 'Dank je.' Ze kijkt op. Zijn ogen liggen verborgen in de schaduw van zijn hoodie.

'Dat was op het nippertje.'

'Ja,' mompelt Lea. Ze kan moeilijk zeggen dat ze hem een klap met haar tas had willen geven. 'Ik was op weg naar huis.' Ze forceert een glimlach. 'En ik ben al laat. Dus…' Ze wil zich omdraaien, maar hij verspert haar de weg. Vertwijfeld blijft ze staan.

'Ik loop met je mee.' De jongen wijst naar het park. 'Ik moet toch die kant op.'

‘Dat… Dat hoeft niet, hoor.’ Lea probeert krachtig te klinken, maar ze beseft dat haar stem trilt.

‘Doe niet zo gek.’ Hij wil haar tas pakken. ‘Zal ik die voor je dragen? Hij lijkt me behoorlijk zwaar.’

Lea klemt de tas tegen zich aan. ‘Nee. Liever niet.’

‘Geen probleem, hoor.’

‘Ik zei toch nee!’

Hij heft beide handen. ‘Oké, rustig maar. Wat jij wilt.’ Er klinkt teleurstelling door in zijn stem, maar hij dringt niet meer aan. ‘Na jou.’ Hij doet een stap opzij en maakt een uitnodigend gebaar naar het fietspad.

‘Ik…’ Lea kijkt naar de winkelstraat. ‘Ik… moet de andere kant op.’

‘Huh?’ Hij kijkt verbaasd. ‘Het fietspad is een kortere weg.’

Lea denkt na. Hoe weet hij dat? Weet hij wie ze is? Waar ze woont? Er bekruipt haar een vreemd gevoel. Houdt hij haar al langer in de gaten? Ze weet nu zeker dat ze hier zo snel mogelijk weg moet. ‘Ik ken jou niet. Dus mag ik erlangs?’ Ze geeft de jongen een duw en neemt een spurt naar de winkelstraat.

HOOFDSTUK 2

'En toen?' Sarah kijkt haar verwachtingsvol aan. Het is pauze en ze zitten op het bankje bij de fietsenstalling. Lea heeft haar net verteld over wat er gisteravond is gebeurd. Ze kan het nog steeds niet geloven. 'Het was gewoon mijn buurjongen,' zegt ze zacht. 'Rachid. Je weet wel. Die nerd die bij jouw broer in de klas zat, maar die nu thuisonderwijs volgt. Ik had hem niet herkend in het donker. Stom.'

'En jij dacht dat hij…' Sarah schiet in de lach. 'Awkward.'

'Ja, nogal,' mompelt Lea. 'In mijn blinde paniek dacht ik echt dat hij me iets aan wilde doen. Maar in plaats daarvan…' Ze haalt diep adem. Alleen al de gedachte dat ze onder die auto had kunnen komen, doet haar verstijven.

'Redde hij je leven.'

'Ja. Zo stom dit. Hij is nog meegelopen tot aan mijn huis, en hij heeft wel drie keer gevraagd of het goed met me ging. Ik schaamde me echt kapot.'

'Je hebt het hem toch wel uitgelegd?'

'Niet echt. Ik wilde het niet nog erger maken dan het al was. Wat had ik moeten zeggen dan? Hé, Rachid, je ziet er eng uit?'

Sarah grijnst. 'Nee, je hebt gelijk. Ik…' Ze schiet overeind en grijpt Lea's arm vast. 'Kevin *in sight*,' sist ze.

Lea's hart slaat over als ze Kevin aan ziet komen lopen. Hij loopt recht op hen af.

'Hoi, dames.' Hij glimlacht en wendt zich tot Sarah. 'Kan ik Lea even alleen spreken?'

Sarah laat haar los. 'Tuurlijk.' Ze staat op. 'Ik moet toch

nog even… naar… eh… iets doen.' Ze geeft Lea een knipoog. Met een big smile loopt ze weg.

Lea kijkt haar na. Een lichte paniek overvalt haar.

'Het was gezellig gisteren in de bieb.' Kevin gaat naast haar zitten. 'Vond je ook niet?'

'Eh… ja.' Lea ontwijkt zijn blik. Waarom zegt ze nu niet dat ze het geweldig vond? Dat ze gek op hem is en hoopt op een herhaling? In plaats daarvan frummelt ze aan het koordje van haar sweater. De woorden willen niet komen.

'Ik dacht…' Kevin schuift dichter naar haar toe. 'Misschien kunnen we nog eens afspreken?'

Lea's hart maakt een sprongetje. Ze kan het bijna niet geloven. Vraagt hij haar nu echt mee uit? In de verte ziet ze Sarah staan bij een paar klasgenoten. Alle blikken zijn gericht op het bankje waar Kevin en zij zitten. Het zal niet lang meer duren voordat de hele school op de hoogte is.

'Als je niet wilt, begrijp ik dat,' gaat Kevin verder. 'Ik…'

'Nee, nee,' valt Lea hem in de rede. 'Prima. Ja, lijkt me leuk.' Ze kijkt hem aan. 'Had je al iets in gedachten?'

'Vanmiddag wat drinken bij Barista?'

'Ja, gezellig. Ik ben om drie uur uit. Vier uur doen?'

'Top.' Kevin staat op. 'Zie ik je dan.' Zijn glimlach is overweldigend. 'En nu moet ik rennen. Toets Engels. Doei.'

'Ja, doei!' Lea steekt haar hand op, maar Kevin heeft zich al omgedraaid. Met bonkend hart staart ze hem na. Vanmiddag zien ze elkaar weer. Zonder pottenkijkers. Ze kan niet wachten.

'En?' Sarah is er als de kippen bij. 'Wat zei hij? Heeft hij je mee uit gevraagd?'

Lea glimlacht. ‘Ja.’

In de verte klinkt de bel.

‘Vertel.’ Sarah klinkt ongeduldig. ‘Wanneer? Waar?’

Lea staat op. ‘Kom, we moeten naar Frans.’ Ze pakt haar tas en loopt naar de ingang van de school.

‘Lea!’ Sarah rent achter haar aan. ‘Doe niet zo flauw. Ik ben je bestie.’

‘Ja, dus?’

‘Wij vertellen elkaar altijd alles. Ik houd echt mijn mond. Je kent me toch?’

Lea grijnst. ‘Daarom juist, Saar. Sorry.’ Ze houdt de deur open voor een groepje brugklassers. ‘Ik wil niet dat de hele school toevallig langskomt vanmiddag.’

‘Aha. Dus je hebt na school afgesproken?’

Lea zucht. ‘Ik heb alweer te veel gezegd. Wacht nou maar rustig af.’ Ze loopt de gang in. ‘Morgen hoor je alles, goed?’ Ze opent haar kluisje en propt haar jas erin. ‘En nu wil ik er niets meer over horen.’

Met een verongelijkt gezicht draait Sarah zich om.

Stipt om vier uur zet Lea haar fiets in het rek aan de overkant van het plein. De laatste slag van de kerktoren galmt nog na. Vanaf hier heeft ze goed zicht op de ingang van Barista. Zou Kevin er al zijn?

Ze heeft zich het afgelopen uur vreselijk gehaast om op tijd te zijn. Na het laatste lesuur was ze meteen naar huis gegaan. Sarah had haar de hele middag genegeerd. Prima, ze hoefde niet alles te weten. Die trok wel weer bij. Morgen zal ze haar alles uitgebreid vertellen en dan is de boze bui weer over.

Nadat ze zich vier keer had omgekleed en eindelijk een passende outfit had gevonden, appte Lea haar moeder dat ze de stad in was met vriendinnen. Voorlopig hoeft niemand iets te weten. Eerst maar eens afwachten hoe haar date met Kevin gaat.

Lea zet haar fiets op slot. Moet ze al naar binnen gaan? Ze wil niet te *eager* overkomen. Maar te laat komen is ook niet goed. Drie minuten, besluit ze. Drie minuten te laat komen is precies goed. Ze haalt haar telefoon uit haar jaszak en staart naar de tijd. Nog tweeëneenhalve minuut. Leunend tegen haar fiets bedenkt ze opeens dat Kevin haar misschien allang gezien heeft. Shit. Zit hij daar binnen naar haar te kijken en vraagt zich af wat ze daar staat te treuzelen. Ze besluit naar binnen te gaan.

Een geroezemoes van stemmen komt haar tegemoet als ze de deur van het koffietentje opendoet. Lea ritst haar jas los. Het is warm hier.

Kevin zit inderdaad al aan een tafeltje bij het raam. Hij staat op als hij haar ziet. 'Lea?'

Lea sluit de deur en loopt naar hem toe. 'Hoi. Je was er al.' Ze trekt haar jas uit en hangt die over de vrije stoel. 'Hoe ging je toets?' Ze ontwijkt zijn hand die haar wil aanraken.

'Eh... ja. Goed. Geloof ik.' Kevin gaat zitten. 'Ik sta er goed voor, dus als ik dit jaar geen gekke dingen doe, slaag ik met gemak.'

'Jaloers,' mompelt Lea. 'Ik moet nog een tijdje.' Ze schuif haar stoel naar achteren en gaat tegenover Kevin zitten.

'Vwo, toch?'